

HET PERFECTE VERHAAL

VOORJAARS SCHOONMAAK

VOOR IMPERFECTE MENSEN

MARJOLEINE TEL

Zaterdag 8.03 uur

Lichtvlekjes dansen over de zachtroze amandelbloesem op mijn pastelblauwe Van Gogh-behang, het meest gekozen ontwerp bij de fotobehangwinkel. Het gordijn is niet helemaal dicht getrokken, de zon perst zich vrolijk door de kier en kietelt mijn voet die onder het opgetrokken dekbed uitsteekt.

Ik moet opstaan. Ik heb namelijk een plan. Hoewel, het is eerder een project. Om preciezer te zijn een projectplan waarvoor een tijdelijke organisatie, een doel en middelen vereist zijn. De tijdelijke organisatie, dat ben ik dus. En er is een eenmalig doel: het appartement moet opgeruimd en schoon zijn voordat Daan voor mijn neus staat. De benodigde middelen om dit doel te bereiken staan sinds gistermiddag op het aanrecht in de keuken. Ongeduldig wachten de flessen, borstels, sponsjes en doekjes om te laten zien hoe ze m'n redelijk verstofte appartement kunnen metamorfosereren in een blinkend huisje. Met behulp van een witte tornado.

Het enige ontbrekende middel ligt echter nog in bed. En dat ben ik dus. Inmiddels heb ik nog ruim een dag de tijd om mijn handen uit de mouwen te steken. Nadat ik mijn tien vingers in de nieuwe huishoudhandschoenen heb gewurmd. Want Daan mag aan niets merken dat ik me heb uitgesloofd.

Daan... Ik rek me nog eens uit en vouw mijn armen onder mijn hoofd op mijn kussen. Het laatste beeld, donkere piekharen om zijn grauwe gezicht, schiet aan me voorbij, zijn anders zo vriendelijke ogen spoten vuur. Na vier maanden Singapore is zijn kantoorkleurtje vast ingewisseld voor een zonniger teint. Hoewel... hij moest ongetwijfeld keihard werken daar. Zo hard dat hij zelfs geen tijd had om die paar appjes van mij te beantwoorden.

Grijze stofdraadjes slierten om de rieten lamp en langs de randen van mijn plafond. Alsof de zwaartekracht niet werkt in mijn slaapkamer. Waarom heb ik die stofnesten niet eerder gezien? Sinds ik het projectplan heb opgesteld om eindelijk aan de grote voorjaarschoonmaak te beginnen, valt het me steeds meer op hoeveel werk dat gaat

kosten. Blijkbaar kun je van de een op de andere dag heel anders naar je huis kijken. Al wandelend door de slaapkamer, woonkamer, werk- annex logeer- annex rommelkamer, de keuken en de badkamer groeide de to-dolijst verontrustend snel.

‘Waarom sloof je je zo uit,’ vroeg Ingrid toen ik gister mijn chemicaliënlijstje ter inspectie liet zien. ‘Hij weet allang dat jij meer van de sfeervolle chaos bent dan van het citroentjesfrisse insta-interieur. Bovendien... hebben jullie allebei inmiddels niet een ander? Zet zijn achtergebleven spullen bij elkaar in de woonkamer, je harkt de boel een beetje aan, in de rest van het huis hoeft hij niet te zijn. En verder blijf je gewoon je goddelijke ontspannen zelf.’

Ingrid is mijn collega en juf van groep zes. Ze had die grijns op haar gezicht. ‘Het is maar goed dat jij de kleuters onder je hoede hebt,’ merkte ze op. ‘Niet elke collega kan zo ontspannen omgaan met verstuivende zandtafels, snotneuzen, rondslingerende lijm en die eindeloze ongelukjes.’

Sinds Daan heeft gebeld, ben ik inderdaad wat van slag. Dat is dan ook niet zo vreemd. We hebben elkaar niet meer gesproken nadat hij op een koude novembermiddag met twee uitpuilende koffers het huis verliet. Ongetwijfeld rechtstreeks naar zijn begrijpende collega. Ze is vast met hem meegegaan naar Singapore. Ze mag hem hebben, met al zijn ambities.

Ik reik mijn hand naar mijn telefoon op het nachtkastje naast me. Mijn vrolijke vriendje klettert op de grond. Ik maai over de houten vloer en vind mijn nieuwe goudkleurige speeltje achter de poot van het bed. Hup, in het laatje van mijn nachtkastje voordat hij nog eens valt en onbruikbaar wordt. Ik heb mijn bovenbuurman om me van dienst te zijn, maar een vriend binnen handbereik is nooit weg.

Mijn ogen glijden over de onverbiddelijke cijfers op mijn hippe houten digitale wekker. Als ik er nu aan toegeef, is het 9.00 uur als ik opsta. Langzaam laat ik los en schuif het laatje dicht.

Hoe je huis eruit ziet, is een reflectie van jezelf.

Ja echt, ik las het toen ik vorige week op zoek ging naar ándere gouden tips voor een opgeruimd bestaan. Het boek dat Daan me enkele weken voordat hij vertrok gaf: *Het*

perfecte boek voor imperfecte mensen, tips & lifehacks voor een opgeruimd bestaan heb ik nooit opengeslagen. Hoe durft ie, ook al was het 'precies het boek dat ik nodig had.' Het ligt nog wel al die tijd uitdagend naast me op mijn nachtkastje, zijn laatste cadeau voor mij.

Mijn vingers scrollen door mijn appcontacten naar Daan. Zijn laatste twee appjes heb ik al tientallen keren gelezen, ik ken ze allang uit mijn hoofd.

Anna! Ik heb alsnog besloten naar Singapore te gaan. Eind maart ben ik terug en haal mijn achtergebleven spullen bij je op. Als dat tenminste is wat je wilt. Ik laat je nog weten wanneer.

En de allerlaatste is bijna beledigend...

Anna! Ik vertrouw erop dat je mijn eigendommen met rust laat tot ik terug ben, ook die in de berging liggen. Tot eind maart.

Mijn huis is verdorie een rommeltje omdat zijn spullen nog overal liggen. Maar vandaag komt daar verandering in.

Schoonmaken geeft je een gevoel van controle

Jazeker, nog zo'n wijsheid die ik vandaag goed kan gebruiken.

Ik trek het beddengoed van mijn matras en kussens, stop alles in de wasmachine in de keuken, nieuw wasmiddel met lavendelgeur erbij. Zo, de eerste actie van de dag is een feit.

II

Zaterdag 12.31 uur

‘Waar ben jij in hemelsnaam mee bezig?’

Mijn bovenbuurman staat voor mijn deur. Zijn ogen glijden langs me heen en proberen iets op te vangen van wat zich achter mij afspeelt. En dat is niet niks. Ik heb de kasten in de keuken en slaapkamer al uitgemest en zelfs alle ondefinieerbare rommel onder het bed vandaan gehaald en gesorteerd. Als er een plek is die ik al tijden probeerde te negeren, was het die. Een beerput, anders kan ik het niet noemen. Twee derde van wat ik er aantrof, had ik allang moeten weggooien. Maar ik bewaar het liefst alles zo lang mogelijk; je weet maar nooit wanneer je het kunt gebruiken. Als kleuterjuf heb je bovendien veel nodig terwijl je weinig middelen tot je beschikking hebt. Tel daarbij op: steeds minder ouders hebben zin om lege wc-rollen, kurken, schoendozen en meer van dat oneindig heerlijke knutselmateriaal voor de juf van hun oogappeltje te bewaren.

Omdat ik wil profiteren van mijn daadkrachtige bui, heb ik de helft van die tweede derde rommelzooi meteen in de vuilcontainer gegooid. De andere helft is van Daan en ligt, voor zover mogelijk, opgestapeld en zoals Ingrid had aanbevolen, middenin de woonkamer. Als een aangespoelde walvis op een maagdelijk strand. Nou ja... dat strand moet nog even gezogen en gedweild. Verkeerde volgorde. Maar als Daan alles heeft meegenomen, is het huis weer helemaal van mij, zoals het was voordat Daan anderhalf jaar geleden bij me introk. En kan ik alsnog een vochtig doekje halen over die vierkante meters onder Daans gitaar, de verhuisdozen met onder meer boeken en een sporttas met zijn voetbalspullen.

Schoonmaken brengt je hoofd op orde.

‘Daan?’

‘Je mompelde Daan!’ De bovenbuurman kijkt me verbaasd aan. ‘Die naam heb ik al een tijdje niet gehoord. En ik kan je vertellen dat me dat uitstekend bevalt.’ Hij leunt tegen mijn deurpost en trekt me naar zich toe. Ik ruik zijn inmiddels vertrouwde geur, een beetje zoals de ouderwetse scheerzeep van mijn vader. Sietse is zo’n echte Fries. Een

massieve kleerkast, spierwit stekelig haar en, nu ik hem eenmaal ken, zo direct als niemand anders.

‘Daan komt morgen zijn achtergebleven spullen ophalen.’ Mijn stem klinkt ineens wat wiebelig.

‘Dat is mooi. Dan kun je er definitief een punt achter zetten.’ Sietse overbrugt de meter tussen ons en drukt zijn neus in mijn haar dat deels uit het elastiekje gevallen is. ‘Je ruikt naar mijn oma’s washok en eh... azijn denk ik, een buitengewoon opwindende combinatie.’ Zijn handen glijden vanaf mijn middel omhoog en vouwen zich om mijn borsten. Hij lacht als mijn tepels zich verharderen onder zijn vingers.

Ik ruk me los uit zijn armen. Sietse is een verrukkelijke verrassing die al die tijd twee etages boven me bleek te wonen. Ik kreeg pas oog voor zijn aanwezigheid toen Daan het steeds vaker over die noodzakelijke volgende stap in zijn carrière had. Waarbij de naam van zijn collega steeds vaker viel. Isabel: van pagekopje tot ballerina’s gestrikt en gesteven.

‘Je zou me ook kunnen helpen.’ Ik grijp zijn handen vast die opnieuw naar mijn middel reiken. ‘Er staan nog twee zware vuilniszakken die naar de container afgevoerd kunnen worden.’

Ik moet mijn hoofd in mijn nek leggen om hem aan te kijken. Hij grijnst.

‘Krijg ik een beloning?’

‘De gebruikelijke,’ knik ik en draai me om om de vuilniszakken een voor een uit de slaap- en logeerkamer te halen. Sietse blijft keurig voor mijn voordeur in het trappenhuis wachten, hij houdt net zo van zijn privacy als ik.

‘Wanneer?’ Sietse verdeelt de zakken over zijn handen alsof ze niets wegen.

‘Als ik klaar ben met schoonmaken,’ zeg ik streng. Als ik Sietse eenmaal binnenlaat, komt van het een het ander en verlaten we het bed alleen nog maar voor een hapje of een drankje.

‘Geef niks,’ zegt hij met die slepende stem van hem. ‘Ik heb vanmiddag afgesproken op de padelbaan en erna gaan we met een paar vrienden een hapje eten. Je hebt dus nog uren de tijd. Maar beloof me één ding,’ hij draait zijn hoofd terwijl hij met

de vuilniszakken de trap naar beneden neemt, 'alles aanhouden wat je nu aan hebt en niet douchen. Ik vind het heerlijk om een smoezelige poetsvrouw te verleiden.'

III

Zaterdag 17.21 uur

Mijn appartement lijkt twee keer zo groot nu ik mijn opruimwoede over de zeventig vierkante meters heb gejaagd. Met een glas rode wijn in mijn handen, dat heb ik inmiddels wel verdiend, wandel ik door mijn huis. Er slingert niets meer rond in mijn slaapkamer. In de kledingkast die de hele breedte van een slaapkamermuur beslaat, heb ik alle kleding die ik al een paar jaar niet gedragen heb, meteen afgevoerd naar de textielcontainer om de hoek van de straat.

De logeerkamer leverde het meeste werk op. Veel van Daan heb ik in verhuisdozen gestopt die ik nog in de berging vond. Boeken, mappen met werkzaken, gitaarmuziek... Het is eigenlijk verrassend hoe weinig we samen hebben gekocht. Alle meubels zijn van mij, net als de meeste keukenspullen en eigenlijk de verdere inrichting. Ik betaal de huur en de verzekeringen, Daan betaalde zijn deel aan mij. Wie heeft er een vent nodig om comfortabel te leven? En werkelijk geen enkele vrouw zou een kerel nodig moeten hebben die haar achter haar rug bedriegt. Met nota bene zo'n hypercorrecte collega die steeds vaker last minute aanschoof en zelfs een keertje bij ons logeerde. Ik ben er met open ogen ingetuind.

In de woonkamer zeil ik om de uitgedijde walvis heen en plof ik op de bank zonder eerst van alles opzij te hoeven schuiven. Een half uurtje pauze voordat ik verder ga stofzuigen. Ik grijp naar het fotoboek dat ik in een stapel op het bureau in de werkkamer heb gevonden. Ik weet wat ik kan verwachten, daarom heb ik wat moed verzameld tijdens het uitbaggeren van het kamertje. Daan heeft het boek voor mij gemaakt toen we 49 weken bij elkaar waren, het geluksgetal in het kwadraat.

Als ik het boek opensla en die eerste foto zie, word ik door emoties overvallen. Ik heb me de godganse dag vermand bij elk Daan-ding dat ik tijdens het opruimen vond, van zijn favoriete slaapshirt achterin de kast tot zijn idiote bureaustofzuigertje onder een stapel mappen. Alle speldenprikjes hebben zich samengeklonterd en zijn uitgegroeid tot een explosieve bom die nu ontploft. Ik sla mijn armen om mijn zelf gehaakte

knuffelkussentje en druk het dicht tegen me aan. Ik huil en huil tot mijn ribben beurs voelen.

Nooit zal ik meer zo verliefd zijn als toen op Daan. Dat lijkt me onmogelijk en zelfs onwenselijk. Hij wandelde op een ouderavond mijn leven in, mee als steun van zijn net gescheiden zus om de vorderingen van haar dochtertje, een van mijn kleuters, te bespreken. Ik schijn er in dat ene kwartiertje nog een samenhangend verhaal van gemaakt te hebben, meer geluk dan wijsheid. Ik kon mijn ogen niet van hem afhouden. Daan lijkt op het eerste gezicht niet echt iets bijzonders te hebben, totdat hij begint met praten. Zijn hele gezicht beweegt, zijn ogen smeulen. En die resolute, zachte lippen van hem kusten mij al op het tweede afspraakje, drie weken later. Zo'n man wilde ik voor mijn zes toekomstige kinderen! En misschien wilde ik hem ook een beetje voor mezelf.

Ik grijp naar mijn glas wijn op het tafeltje naast de bank en drink het laatste restje in een keer op. 'Kom op, Anna,' mopper ik op mezelf. 'Als je toen geweten had dat hij je later zou bedriegen, had je alsnog een paar keer met hem afgesproken. Gewoon, om jezelf een plezier te doen.'

In de badkamer was ik mijn gezicht en snuit mijn neus. Ik zie eruit alsof Daan de deur nét achter zich heeft dichtgetrokken. Godzijdank heb ik deze emotionele uitbarsting achter de rug. Dan kan ik Daan morgen beheerst te woord staan en hem de overblijfselen uit zijn vorige leven overhandigen vanuit een huis dat hij niet terug kent.

Ik grijp het fotoboek van de vloer en sla het opnieuw open. Die eerste foto is een verzameling van zes, gemaakt op het station van de stad waar Daan voorheen woonde. Hij wachtte me op het perron al op en sleurde me zonder pardon het pasfotohokje in om me lang en grondig te zoenen. Voor het gemak, en om de geboden faciliteit alsnog eer aan te doen, hebben we meteen die foto's maar gemaakt. Ik zie er nogal verfoemfaaid uit, Daan is slechts half zichtbaar, zijn hoofd in mijn hals. Bijna twee jaar geleden...

Ik blader verder. Ons eerste weekend weg, naar Parijs natuurlijk. En dan Daan met zijn gitaar om zijn schouder, tussen de sporttassen en verhuisdozen in mijn woonkamer, een half jaar nadat we elkaar leerden kennen trok hij bij me in. Morgen kunnen we bijna dezelfde foto maken, maar dan maken de spullen met hun eigenaar een omgekeerde

beweging. Foto's van feestjes, etentjes bij vrienden, wintersport... Altijd dicht tegen elkaar aan schurkend met zo'n verliefde uitdrukking op onze gezichten. Ik op de sportdag van de kleuters met Daan op de achtergrond, ingehuurd als een hopeloos oneerlijke scheidsrechter. En nog eens ik, geschminkt als roetpiet met Daans nichtje op schoot.

Ik klap het album dicht en leg het op een van Daans verhuisdozen. Hij mag het hebben, ik hoef al dat zinloze geluk niet meer te zien. Misschien is het een goede reminder voor hem. Als Daan tevreden was geweest met wat hij had, zaten we nu nog samen op de bank. Maar hij moest zo nodig naar Singapore en ik moest maar mee. Hij daar aan het werk in zijn belangrijke baan, ik vier maanden op sabbatical. Wat ik daar moest doen? 'Ik kan niet zonder jou,' vond Daan, en bovendien vermaak jij je overal.' Dat mag dan waar zijn, ik was net begonnen op mijn nieuwe school. En heb het er enorm naar mijn zin. Ik kan mijn klasje bovendien toch niet zomaar in de steek laten? Zeker niet nu er nauwelijks leerkrachten te vinden zijn.

En toen viel het plan om naar Singapore te gaan steeds vaker. Hoe meer Daan mij probeerde over te halen, de meest onzinnige argumenten uit de kast haalde, hoe steviger ik mijn hakken in het zand zette. Na een rampzalig etentje met zijn collega's – ik geef toe dat ik niet helemaal mezelf was – kwam het tot een uitbarsting en vertrok Daan met twee koffers naar Isabel. En dat was dan dat.

Ik grijp de stofzuiger en zet het stoffertje op de mond van de slang.

Het is belangrijk om in huis van boven naar beneden te werken.

Die schoonmaaktip werkte in de keuken uitstekend. Dus ik pak het keukentrapje erbij en begin met de lampen en bovenkant van de boekenkast.

IV

Zaterdag 21.30 uur

Alle boeken in de kast staan ruggelings strak in het gelid, formaat bij formaat en kleur bij kleur. De fotolijstjes heb ik bij elkaar op het lage kastje naast de bank gezet. De verzameling glaskaarsjes die eerder door de woonkamer waren gaan zwerven, vormen nu een Oriëntaals plaatje op het grote Marokkaanse dienblad dat ik half verstofft achter de boekenkast terug vond. De vensterbank was eerder een verzamelplaats van reutemeteut waarvan ik niet zo goed wist wat ik ermee moest. Een stapel magazines, kerstkaarten van oudtantes, een bakje met paperclips, een ring zonder het steentje, sleutels van onbekende herkomst, kralen van een allang weggegooid armbandje... Nu is de vensterbank, op mijn twee mooiste vazen na, maagdelijk leeg en ontdek ik opnieuw hoe mooi het originele natuursteen uit de jaren dertig is. Jammer dat de bloemenwinkel al gesloten is. Een kleurige bos in de grootste vaas zou de *finishing touch* aan mijn geploeter geven.

Overal waar mijn ogen naartoe dwalen, ontmoet ik orde, glans, ruimte en licht, veel licht. Het helpt dan ook dat de kroonluchter, de twee gebloemde schemerlampen en de staande leeslamp naast de bank van hun centimeter stof zijn ontdaan. Oké, er zijn nog een paar hoeken waar het een en ander moet gebeuren, maar daar kijk ik even overheen. Want ik ben kapot, uitgevloerd, mijn rode vingers zijn rimpelige sponsjes geworden ondanks de glibberige huishoudhandschoenen. Morgen doe ik de laatste klusjes, nu mag ik eindelijk eten.

Als ik mijn lasagne bijna naar binnen heb geschrokt, schrik ik op van een harde bons. Ik spring op van de bank, het laatste restje lasagne glijdt uit het aluminium supermarktbakje over de vloer. Ik heb geen idee meer waar ik de energie vandaan moet halen om die rood-bruin-gele spetterprut van de vloer te krijgen. Mijn lijf voelt als een immense blokkendoos uit de bouwhoek en mijn benen protesteren tegen hun verticale stand. Daans irritante appje eerder op de avond heeft me ook de nodige energie gekost. Opnieuw voel ik de tranen omhoogschieten.

De harde bons wordt opgevolgd door een ongeduldig kloppen. Ik haal onelegant mijn neus op en wrijf wild in mijn ooghoek. Onderweg in de gang check ik in de staande spiegel aan de wc-deur of ik enigszins toonbaar ben. De zweetplekken in mijn donkerblauwe T-shirt zijn grotendeels opgedroogd, mijn stoffige haar zit keurig verstopt in het staartje. De grijze joggingbroek is nogal gevlekt door al het klimmen, bukken en knielen op en over materialen in verschillende stadia van reinheid. Sietse verlangde naar een smoezelige poetsvrouw, straks staat er een voor zijn neus, enigszins wankel en te moe om nog zin te maken.

‘Dag schat, daar ben ik eindelijk.’ Sietse heeft overduidelijk wat op en is in de stemming. Hij kijkt me goedkeurend van boven naar beneden en weer naar boven aan. ‘Je hebt je aan de afspraak gehouden. Bezweet, gevlekt, bestoft...’ Zijn ogen rusten nu op de mijne terwijl hij zijn vertrouwde positie inneemt, achteloos leunend tegen de post van mijn voordeur. ‘Is er iets gebeurd?’

‘Want?’ Ik probeer een beetje nonchalant te doen, haal mijn schouders op.

‘Ik ben niet de meest opmerkelijke man, zeker niet na een strijd op leven en dood op de padelbaan, maar jij ziet eruit alsof je ieder moment kunt verzuipen.’

Ik slaak een diepe zucht en grijp een van zijn handen tussen de mijne vast. Hij probeert me naar zich toe te trekken, maar ik houd enige afstand. ‘Een schoner huis, ontdaan van energie die jou niet meer dient, zorgt ervoor dat je van binnen ook kalmer voelt. Las ik.’

Ik schud afwerend mijn hoofd naar Sietse die wil reageren. ‘En dan krijg je, na het urenlang wegwerken van energie die remmend werkt op jouw toekomstplannen, een appje en verdwenen is mijn gereinigde ziel.’ Ik zucht nog maar eens. ‘En mijn vloertje is inmiddels ook weer vies, besmeurd met lasagne.’

‘Interessante schoonmaaktheorieën,’ knikt Sietse. ‘Lichtelijk hysterisch ook. Je hebt dus een appje van Daan gekregen?’ concludeert hij. ‘Hoelang zit die ex van jou me nog in de weg?’

Ik loop naar mijn keuken en kom terug met mijn telefoon. Ook nu het scherm niet meer verlicht is, is de barst duidelijk zichtbaar. Ik reik Sietse mijn mobieltje aan.

‘Oef...’ Sietse bekijkt mijn telefoon in zijn grote handen van alle kanten. ‘Je hebt hem gereset? Opnieuw opgeladen? Geprobeerd vanaf een andere telefoon te bellen?’

Ja, ja en nee knik ik.

Sietse grijpt in zijn broekzak naar zijn mobiel en drukt op een paar knopjes. ‘Nee, neat, niks,’ mompelt hij.

Ongelukkig kijk ik toe hoe hij zijn best doet me te helpen. ‘We hadden een korte app-wisseling. Daan herinnerde mij aan onze afspraak morgen, herhaalde de tijd nog maar eens. “Omdat ik die wel eens vergeet.” Op zo’n toon!’

‘Nee toch, Anna?’ Sietse lacht me onverbloemd uit. ‘Je laat jezelf wel kennen! En waarom?’ Hij duwt zich van de deurpost af en steekt mijn tegen de muur gegooide telefoon in zijn zak. ‘Luister. Ik weet het goed gemaakt. Ik probeer je telefoon te repareren en jij duikt nu je bed in. Als je morgen die wijsneuzerige gast met zijn spullen uit je huis hebt gezet, neem je de twee trappen rap naar boven en zal ik je zo ongelooflijk verwennen dat je het D-woord nooit meer in je mond neemt. Oké?’

Zondag 8.47 uur

O nee!

Ik knipper nog eens met mijn ogen maar de cijfers op mijn wekker veranderen niet. Of toch wel, het is nu 8.48 uur en, o ja, 15 graden. Ik slinger mijn benen uit bed en controleer het alarm dat om 8.00 uur had moeten afgaan. Het is mijn eigen schuld. Omdat ik mezelf gisteravond zo ontzettend zielig vond en dat niet eens aan iedereen kon laten weten omdat mijn levensader twee etages hoger ligt, heb ik de rest van de fles wijn achterover geslagen terwijl ik de laatste twee afleveringen *Gooische Vrouwen* keek.

Over drie uur komt Daan. Ik geef hem koffie, we kletsen wat over zijn tijd in Singapore en mijn ondernemende kleuters, hij moet waarschijnlijk een keer of vijf de trap op en af om al zijn spullen mee te nemen en dan is hij verdwenen. Daarna slinger ik mezelf gewoon weer twee trappen omhoog. Geen paniek dus.

Ik trek een gezicht naar mezelf in de badkamerspiegel. Na een lange warme douche heeft die comateuze slaap me afgelopen nacht zichtbaar goed gedaan. Zou mijn telefoon het alweer doen daarboven?

Ik hijs mezelf in de slaapkamer in mijn velours huispak om de laatste klusjes in aan te pakken. Wat zal ik aantrekken straks? Daan was altijd dol op mijn dure lingersetjes. Wat ik erover droeg, maakte hem niet zoveel uit. Net zoals ik mijn huis een grondige voorjaarsschoonmaak heb gegeven om me niet te laten kennen, wil ik hem ook imponeren met mijn verschijning. *Anna heeft alles onder controle.*

Ik leg een witkanten hipster met bijpassende bh op het opengeslagen bed en strijk mijn vingers langs de kledinghangers in mijn garderobekast. De blauw met wit geruite wikkellijurk wordt het. Heel erg lente. En die staat mooi bij mijn blonde, schouderlange haar dat is gaan krullen nu er een heel stuk vanaf is geknipt.

Vanuit de koelkast pak ik het laatste flesje drinkontbijt en bekijk ondertussen de overgebleven punten op mijn to-dolijst. Toilet poetsen, was uit de droger... een cake bakken? Had ik dat echt bedacht? Ik grinnik ineens. Niks is toch fijner dan thuiskomen in

een schoon, opgeruimd huis dat ruikt naar vers baksel? Daan komt dan wel niet thuis, hij mag zich gerust voor zijn hoofd slaan als hij straks zijn walvis aan spullen komt ophalen.

Anna, voorheen de eeuwige chaoot die wekijkt bij het woord ambitie.

VI

Zondag 10.58 uur

Het is een beetje behelpen met de bloem en de eieren omdat ik de cake dan wel op het to-dolijstje had gezet, maar er geen rekening mee had gehouden bij het boodschappen doen. Toch ziet het beslag er best oké uit. Ik veeg mijn handen af aan de pijpen van mijn huispak, die was toch meteen al vies toen ik de garde in de beslagkom stak en er een lichte bries van wit meel uit opsteeg. In gedachten hoor ik Daan verzuchten: 'Oh Anna toch!'

Als ik de cake straks in de oven heb gezet, neem ik een lekkere lange douche met mijn gouden vriend en ben ik volstrekt gereed om Daan te ontvangen. Voorzichtig giet ik het beslag vanuit de kom in het ingevette cakeblik en trek het deurtje van de voorverwarmde oven open. De hitte slaat me tegemoet.

Een korte klop klinkt op de deur. Sietse! Slechte timing! Hoewel... hij heeft vast m'n telefoon gemaakt. Ik zet het cakeblik snel in de oven, duw het ovendeurtje dicht en haast me naar de voordeur. Zou hij me als rood aangelopen patissier net zo opwindend vinden als smoezelige poetsvrouw?

Mijn hart mist een slag als ik de deur heb opengetrokken.

Wat?

Boven een immense bos dieprode rozen duikt het gezicht van Daan op. Zongebruind, zijn haar veel korter, zijn ogen...

Ik sluit de mijne en zoek in mijn hoofd naar een goede tekst. Maar ik vind niks. Alleen maar verbijstering, verrassing, ontzetting. Alles wat ik zo zorgvuldig bedacht en gepland had, is mislukt. Omdat hij een uur te vroeg op de stoep staat!

'En dan beweer jij dat ik slecht ben met de tijd!' stik ik bijna in mijn woorden. 'Je komt over een uur maar terug, dan ben ik klaar en kan ik je ontvangen. Zoals we afgesproken hebben. En waarvan je het nodig vond me er in kapitalen aan te herinneren. Het heeft me mijn telefoon gekost!'

'Anna!' Daan verheft zijn stem boven de rozen en roept nog eens mijn naam.

Ik word alleen maar bozer. Ik stap naar achter en probeer de deur dicht te duwen. Maar Daan steekt zijn voet in de kier. Ik hoor achter mijn voordeur een zachte kreun.

‘Verdomme, Anna, je bent nog geen steek veranderd. Godzijdank.’

Wat? Geen steek veranderd? Hij moest eens zien hoe zen mijn huis is geworden! Ik slinger de deur weer open. Daan heeft de rozen naast zijn voeten op mijn deurmat gelegd en kijkt me met zijn armen over elkaar aan. Ik kan zijn blik niet helemaal thuisbrengen.

‘Ik ben verdorie wel veranderd!’ bijt ik hem toe. ‘Ik heb mijn haar afgeknipt. Jij wilde dat nooit, nu heb ik het gedaan.’

‘Het staat je heel goed, ik geef het graag toe.’ Daan glimlacht.

Dat moet hij niet doen, ik wil boos blijven, of op zijn minst verontwaardigd.

‘Ik heb al je... eigendommen bij elkaar verzameld. Je kunt het allemaal meenemen.’

‘Ik heb al even beneden in de berging gekeken.’ Daan haalt zijn schouders op. ‘Ik heb mezelf binnengelaten met mijn eigen sleutel, die heb ik nog.’

Ik steek mijn hand uit. ‘Die is voor mij.’

Daan grijpt mijn hand tussen zijn handen. Dit wil ik dus niet.

‘Houd die sleutel dan nog maar even.’ Ik trek mijn hand terug. ‘En laat jezelf er over een uur maar weer in. Dan ben ik er klaar voor.’

‘Waarvoor?’

‘Om je gepast te ontvangen, om 12.00 uur, op de afgesproken tijd.’

‘Anna?’

Nee, die stem wil ik dus niet. Hij ging naar Singapore, ik draag geen ballerina’s en zo’n kakkineus kapsel, hij komt er niet meer in. Over een uurtje, heel even, koffie en wegwezen.

‘Ik ben precies op tijd, jij bent een uur te laat. Alles is zoals het altijd was en hopelijk moet zijn.’

‘Wat?’ Ik kijk hem aan, nogal dommig vermoed ik.

Plotseling strijkt zijn vinger over mijn wang, hij likt hem vervolgens af en glimlacht. ‘Sorry, ik zit er al de hele tijd naar te kijken. Lekker, cakebeslag, dat herken ik

uit duizenden.’ Hij valt stil, kijkt me aan, wil iets zeggen, sluit zijn mond en kijkt me maar weer aan.

‘Wat?’ Ik begin langzamerhand in de war te raken. Het is makkelijk boos te zijn op een man die er niet is. Maar als hij eenmaal voor je staat en hij kijkt je net zo aan als die keer vanachter een kleutertafeltje – zijn knieën staken er hoog bovenuit –, is het moeilijk, heel moeilijk om kwaad te blijven.

‘Het spijt me.’ Daan laat een diepe zucht. ‘En je had gelijk. Ik had in mijn eentje naar Singapore moeten gaan zonder druk op je te zetten. En daarna weer bij je thuiskomen.’

‘Een uur te vroeg thuiskomen,’ gooi ik eruit, ‘en waar laat je die verwaande tuttebel?’

‘Isabel is een collega en nooit meer geweest dan dat. Zelfs toen ze ook naar Singapore kwam.’ Daan kijkt om zich heen en pakt dan opnieuw mijn handen tussen de zijne. ‘Jij bent perfect en dat ben je altijd geweest, ik had me dat veel beter moeten realiseren.’ Hij trekt me naar zich toe en drukt zijn lippen op mijn handen.

Ik doe een stap achteruit maar hij laat me niet los.

‘Ik heb me laten meeslepen door mijn ambities, mijn werk. Ik beloof je, het gebeurt nooit meer. Wil je... wil je me nog terug?’

‘IK BEN PERFECT?’ Ik probeer mijn stem onder controle te houden. Ik trek Daan zonder nadenken mee naar binnen en duw hem naar de slaapkamer.

‘Blijf,’ bijt ik hem op de drempel toe. Ik grijp het boek van het nachtkastje en zwaai ermee onder zijn neus. ‘Dit boek gaf jij mij voordat je de deur achter je dichttrok. Een grapje was het, maar ik weet wel beter...’

‘Lieve Anna...’ begint Daan. Ooo die stem, traag alle woorden nadrukkelijk uitsprekend. ‘Jij bent juist zo perfect omdat je niet altijd een tien wilt halen, maar vooral doet wat goed voelt.’ Zijn ogen schieten langs mij heen naar het lingersetje op het bed. ‘*Goed genoeg is perfect...* als je het boek gelezen had, had je dát geweten.’ Zijn mondhoeken krullen. Heel licht, maar ik zie het wel. ‘Ik ben daadwerkelijk een uur te vroeg, zie ik?’

Even weet ik het niet meer. Had ik signalen verkeerd opgevangen, hadden zijn boze bedoelingen alleen in mijn hoofd plaatsgevonden? En dan ben ik in drie stappen bij hem. Er is geen Isabel geweest, hij vindt me perfect zoals ik ben en, alle goede voornemens ten spijt, ik wil hem terug. Ja, dat wil ik. Ik heb nog nooit zoveel van iemand gehouden als van de man die me in zijn armen trekt en zijn lippen dwingend op de mijne drukt. Ik ben nooit gestopt met van hem te houden, al dacht ik van wel.

‘Dus je wilt me terug,’ vraagt Daan als ik buiten adem mijn hoofd naar achter buig.

‘Op één voorwaarde,’ zeg ik streng. ‘Alleen als die overdreven bos rozen op de deurmat voor mij zijn. Het enige wat nog ontbrak in dit spik en span huisje is een bloemetje in mijn mooiste vaas.’

‘En een slimme klok in je huis voor als je telefoon het laat afweten,’ grijnst Daan. Zijn handen glijden van mijn hals naar de rits van mijn huispak. ‘Vannacht is de zomertijd ingegaan lieve chaoot. Ik was keurig op tijd en jij bent zoals gebruikelijk iets te laat.’

Hij trekt me met zich mee op ons bed en stroopt mijn velourtje naar beneden. Mijn ogen glijden over het plafond, ontdaan van zijn stofsluier. De lamp glanst door het met een azijnsopje schoongemaakte, rotan vlechtwerk heen. Alle energie die mij niet meer dient is verdwenen, ik voel hoe nieuwe energie binnen stroomt. En geef me er volledig aan over.

Voorjaarsschoonmaak, het perfecte verhaal voor imperfecte mensen
verscheen eerder in de speciale magazine-editie Zin in Feelgood 2023 (o.a. Luitingh Sijthoff Amsterdam).
© 2023 Marjoleine Tel en uitgeverij Luitingh Sijthoff Amsterdam BV

PS: mocht je je afvragen hoe het zit met die klok (en – spoiler – niet in Anna's voetsporen treden) dit geheugensteuntje: in het VOORjaar gaat de klok VOORuit.